

Arrest

nr. 271 447 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 november 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2020 werd ingediend en op data van 13.10.2020 en 15.10.2021 werd geactualiseerd door :

*B., M. (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te T. op [...]1989
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 09.05.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.09.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 13.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste, één jaar en één maand voor de tweede en negen maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op artikel 8 EVRM, dat zijn in België opgebouwde privéleven beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Marokko daarentegen beschikt hij over een ruim familiaal netwerk (zoals blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn asielprocedures). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vijftien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen maken vooral melding van zijn professionele activiteiten en zijn integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België

gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op de kosten die een terugkeer naar Marokko met zich meebrengen als buitengewone omstandigheid. Betrokkene verduidelijkt dit element echter niet verder. Het gaat hier bovendien om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene de kosten voor een terugkeer niet kan betalen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de sanitaire crisis inzake COVID-19 waarbij hij aanhaalt dat de grenzen tussen België en Marokko gesloten zouden zijn waardoor dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er op dit moment gereisd kan worden van België naar Marokko. Reizen naar Marokko blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene vraagt nadrukkelijk om bij de beoordeling van zijn aanvraag rekening te houden met zijn elementen van integratie. Hij verwijst hiervoor naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name met de arresten met nr. 90 430 van 25.10.2012 en met nr. 92 019 van 23.11.2012. Echter, de elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij fenomenale inspanningen zou leveren om zich in de samenleving te integreren, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende vrienden en kennissen zou hebben, dat hij over verschillende tewerkstellingsperspectieven zou beschikken met name in het kunstmilieu, dat hij een getalenteerde komiek zou zijn, dat hij een opmerkelijke autodidact zou zijn, dat hij deelgenomen heeft aan verschillende befaamde audiovisuele producties in België, waaronder één met de broers Dardenne, dat hij een wezenlijke bijdrage zou leveren aan de ontwikkeling van de Belgische samenleving, dat hij hier daadwerkelijk een leven zou opgebouwd hebben, dat zijn integratie exemplarisch zou zijn, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij een opleiding keuken – en zaalhulp gevolgd zou hebben, dat hij zich ingezet zou hebben als vrijwilliger bij verschillende associatieve en culturele organisaties, dat hij actief deelgenomen zou hebben aan de op- en afbraak van verschillende exposities evenals aan de ontvangst van bezoekers en bewaking van de zalen, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende culturele ateliers, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende solidariteitsacties, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende theaterproducties en andere tentoonstellingen, dat hij begonnen zou zijn in het amateurtoneel maar ook deelgenomen heeft aan verschillende professionele audiovisuele producties met name: de film ‘broken doors’, de kortfilm ‘le problème avec l’amour’, de film ‘le jeune Ahmed’, de film ‘Animals’, een reclamespot voor de Nationale Loterij, de film ‘Misérables’ en ‘les rivières pourpres’, dat hij deelgenomen heeft aan verschillende audiovisuele projecten, met name: het project ‘premier de la classe’ en het project ‘ma mère est folle’, dat hij over een artiestenkaart beschikt, die de evolutie van zijn competenties zou aantonen en zijn erkenning door het artistieke milieu, dat hij hierdoor een bijdrage zou kunnen leveren aan de culturele ontwikkeling van België en België zou kunnen laten stralen op internationaal niveau, dat hij hier teven een professionele toekomst zou hebben in België, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt die zijn menselijke en artistieke kwaliteiten in de verf zouden zetten evenals zijn wil om sociale banden aan te knopen, zijn cultuur te delen, anderen te helpen en actief deel te nemen aan de ontwikkeling van een rijke multiculturele samenleving, dat hij een opleidingsovereenkomst dd. 29.05.2017 voorlegt evenals een vrijwilligersovereenkomst dd. 08.07.2017, zeven informatienota’s voor de vrijwilliger, verschillende onkostenvergoedingen met betrekking tot zijn vrijwilligerswerk, een verklaring van het Rode Kruis inzake gevolgde opleidingen, drie artiestenovereenkomsten en bijhorende loonfiches, twee deelnameattesten castingprojecten, de goedkeuring van zijn aanvraag tot het bekomen van een artiestenkaart, vijftien getuigenverklaringen, vier krantenartikelen over zijn culturele inzet en enkele foto’s van betrokkene in het kader van zijn professionele activiteiten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 22.07.2020 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 13.07.2020 van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 16 november 2021 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/Naaam, voornaam: B., M.
date de naissance/geboortedatum : [...]1989
lieu de naissance/geboorteplaats : T.
nationalité/nationaliteit : Marokko

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om erzieh naartoe te begeven,

dans les trente (30) jours de la notification de décision.
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable,*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum;"*

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Une demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires fait appel au pouvoir d'appréciation de la partie adverse. Cela signifie qu'il est impossible, pour le requérant tout comme pour le Conseil, de déterminer quel élément est décisif. Ainsi, l'illégalité d'un des motifs retenus dans la décision entreprise doit entraîner l'annulation de l'ensemble de cette décision.

Le requérant séjourne en Belgique depuis 5 ans. Sa demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires a été introduite le 13.10.2020.

La partie adverse, après avoir mentionné l'ensemble des éléments d'intégration du requérant dans le cadre de son séjour, précise que ces éléments ne peuvent pas être acceptés comme des circonstances exceptionnelles, mais appartiennent au fond de la demande, et ils ne peuvent pas être traités comme étant des circonstances exceptionnelles (RvS 9 décembre 2009, nr 196 769).

En motivant la décision entreprise de la sorte, la partie adverse n'envisage pas le long séjour et la bonne intégration du requérant en combinaison avec les autres éléments invoqués, qui, ensemble, pourraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980. Ces autres circonstances sont, notamment, son implication dans la vie associative belge, le fait qu'il ait suivi une formation dans un métier en pénurie,...

A défaut d'appréhender les éléments de la demande dans leur ensemble, tout en soutenant que l'un d'eux à lui seul ne constitue pas une circonstance exceptionnelle, la partie adverse viole les articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et le principe de bonne administration."

In het eerste middel wijst verzoeker erop dat in het kader van een 9bis-procedure de gemachtigde een grote appreciatiebevoegdheid heeft en dat bijgevolg het onmogelijk is te bepalen welke motieven doorslaggevend geweest zijn zodat de onwettigheid van een motief tot gevolg heeft dat de gehele beslissing moet vernietigd worden. Hij wijst erop dat de gemachtigde het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn integratie niet heeft willen beoordelen in het kader van de buitengewone omstandigheden, maar ze beschouwt als deel uitmakend van het onderzoek ten gronde. Volgens verzoeker kunnen de elementen van lang verblijf en de goede integratie samen met de andere ingeroepen elementen wel buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door de elementen niet in hun geheel te beoordelen, heeft de gemachtigde de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aldus verzoeker.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag heeft verzoeker gewezen op de volgende buitengewone omstandigheden: de kost om terug te keren naar Marokko, zijn perfecte integratie in België en zijn lang verblijf, zijn hangende procedure voor internationale bescherming en de sanitaire crisis als gevolg van Covid-19. De gemachtigde heeft deze vier elementen uitvoerig besproken in de beslissing. Verzoeker wees er in de aanvraag reeds op dat volgens (oude) rechtspraak van de Raad van State het feit dat het onderzoek twee aspecten betreft, in geen geval uitsluit dat een zelfde element zowel een buitengewone omstandigheid kan zijn, als een element dat de machtiging tot verblijf kan rechtvaardigen.

Volgens vaste recentere rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

De Raad volgt evenwel dat in uitzonderlijke situaties een element van integratie ook een element kan zijn waardoor het voor de betrokken persoon bijzonder moeilijk is om de aanvraag bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoeker dient dan wel toe te lichten waarom een bepaald element van integratie of lang verblijf het hem zeer moeilijk maakt om een aanvraag in te dienen in het herkomstland. De gemachtigde is hieraan niet voorbij gegaan en heeft, ondanks de voorlaatste paragraaf van de beslissing, erop gewezen dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De gemachtigde is evenwel van oordeel dat verzoeker in casu niet aannemelijk maakt dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook in het kader van de buitengewone omstandigheden heeft onderzocht of de plicht om een aanvraag bij de bevoegde buitenlandse post in te dienen mogelijks een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. In het kader van dat onderzoek heeft de gemachtigde de elementen die betrekking hebben op het privéleven niet principieel terzijde geschoven en wederom in de beoordeling betrokken.

Verder kan het louter theoretisch betoog dat de elementen van lang verblijf en goede integratie samen met de andere ingeroepen elementen wel buitengewone omstandigheden zijn en zij in hun geheel moeten beoordeeld worden, geen schending aannemelijk maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt dat de gemachtigde zich gebogen heeft over de gehele aanvraag en in de aanhef ook stelt *“de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid [...]”*.

De Raad neemt dan ook niet aan dat er een schending is aangetoond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 9, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat hij ook de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 35 van het Handvest en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Dans sa demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires, le requérant invoquait également la pandémie.

La partie adverse répond, dans la décision entreprise :

Betrokkene beroept zich op de sanitaire crisis inzake COVID-19 waarbij hij aanhaalt dat de grenzen tussen België en Marokko gesloten zouden zijn waardoor dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RW, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RW, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er op dit moment gereisd kan worden van België naar Marokko. Reizen naar Marokko blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RW, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op

La pandémie a justifié l'adoption de mesures sanitaires strictes, afin de limiter les traitements incompatibles avec les articles 3 de la Convention et 4 de la Charte. Le préambule des arrêtés ministériels adoptés en la matière font référence à ces dispositions.

L'article 35 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, intitulé « protection de la santé » dispose que :

« Toute personne a le droit d'accéder à la prévention en matière de santé et de bénéficier de soins médicaux dans les conditions établies par les législations et pratiques nationales. Un niveau élevé de protection de la santé humaine est assuré dans la définition et la mise en œuvre de toutes les politiques et actions de l'Union ».

Les décisions entreprises relèvent de la directive 2008/15 (article 6 et 6.4). La partie adverse est tenu d'assurer un « niveau élevé de protection de la santé humaine » dans la mise en œuvre de sa politique de régularisation et de retour. La décision entreprise a manifestement été adoptée en violation des articles 4 et 35 de la Charte, et 3 de la Convention.

Le Conseil européen sur les Réfugiés et les Exilés (ECRE) estime qu'un retour dans le cadre de l'immigration n'est pas considéré comme un voyage essentiel et pose de nombreux problèmes en vue de la situation sanitaire:

« Depuis que des interdictions de voyager ont été imposées et que les connexions aériennes ont été perturbées, l'expulsion est devenue impossible dans de nombreux cas. Même lorsque les restrictions de voyage sont levées, les règles de distanciation sociale et les autres mesures d'adaptation rendent les procédures de retour lourdes. En effet, plusieurs pays de l'espace Schengen, dont le Danemark, la France, l'Irlande, l'Italie et la Suisse, n'effectuent pas ou très peu de retours dans la pratique. Cependant, dans presque aucun pays, le gouvernement n'a adopté une politique visant à stopper officiellement les retours pendant toute la durée de la crise sanitaire. Les gouvernements semblent avoir des difficultés à reconnaître que les choses ne se passent pas comme d'habitude dans ce domaine. En Allemagne, par exemple, le ministère fédéral de l'intérieur a souligné dans sa note de procédure que si possible, des éloignements devraient être effectués, et les autorités néerlandaises utilisent la poursuite

des procédures d'identification pour justifier le maintien des personnes en détention d'immigration. Une approche similaire émane des orientations de la Commission. Selon la Commission, malgré tout, les procédures de retour devraient se poursuivre autant que possible et les Etats membres devraient être prêts à reprendre les retours et à traiter l'arriéré lorsque les mesures restrictives prendront fin.

Au lieu de reporter tacitement les éloignements et de laisser les gens dans l'incertitude, les Etats membres devraient adopter une position de principe et instaurer un moratoire sur les éloignements. Une politique officielle visant à mettre un terme aux retours refléterait les principes qui sous-tendent la politique de l'UE en matière de retour, à savoir l'efficacité et les droits fondamentaux, et témoignerait de la solidarité avec les pays tiers.

Le report des éloignements est une approche inadéquate et coûteuse ; il nécessite une réévaluation régulière de la possibilité de retour, d'où des procédures administratives et judiciaires, qui impliquent toutes deux des coûts. En outre, ces étapes procédurales nécessitent généralement un contact direct entre l'administration et les migrants, ce qui augmente le risque de transmission. De même, mener des activités préparatoires (comme l'identification et le dialogue avec les pays d'origine) lorsque l'éloignement est peu probable dans un avenir proche n'est pas une utilisation judicieuse des ressources financières et humaines, dont d'autres secteurs ont maintenant grand besoin. Mettre fin aux plans d'expulsion dans certains cas permettrait de clarifier la situation de la personne concernée et de respecter sa dignité intrinsèque. En ces temps de peur générale et de manque de sécurité, les limbes ont un impact supplémentaire sur la santé mentale. Les personnes qui décident de partir sur une base volontaire devraient avoir la possibilité de le faire, dès lors qu'un voyage international est possible, et se voir offrir des conseils de retour et une aide à la réintégration, adaptés aux règles d'éloignement actuelles.

Le retour est en fin de compte un voyage transfrontalier et, à ce titre, sape les politiques nationales visant à contenir la propagation du virus. Les conséquences de la transmission sont aggravées en raison de la capacité limitée des systèmes de santé des pays d'accueil. Ce risque n'est pas hypothétique : plusieurs personnes expulsées des Etats-Unis vers le Mexique et le Guatemala se sont avérées infectées et ont transmis le virus dans les pays de destination. En juin 2020, environ 20 % des infections au Guatemala ont été attribuées à des personnes déportées des Etats-Unis.

Au-delà d'un risque de transmission directe du virus, il semble injuste d'exiger des pays de destination qu'ils coopèrent avec les procédures de retour des Etats membres (comme l'identification ou la délivrance de documents de voyage) et qu'ils réadmettent leurs ressortissants, compte tenu des difficultés auxquelles ils sont confrontés. L'Afghanistan en est un bon exemple : le ministère des migrations a demandé aux pays européens de suspendre tous les retours, car ce pays a déjà du mal à prendre en charge ses ressortissants rapatriés de l'Iran frappé par le virus Covid-19. Fin mai, l'Afghanistan enregistrait près de 12 000 infections et ne disposait que de quelques ventilateurs pour l'ensemble du pays. Les rapatriés d'Iran et du Pakistan risquent d'être victimes de discrimination, car on considère qu'ils apportent le virus avec eux. Au-delà de l'Afghanistan, plusieurs des principaux pays de retour utilisent leurs ressources limitées pour contenir la propagation du virus. L'Irak et le Nigeria ont enregistré respectivement plus de 4 600 et 8 000 cas de Covid-19, tandis que les systèmes de santé de ces pays manquent chroniquement de ressources. Enfin, avec près de 140 000 infections, l'Iran est devenu l'épicentre du virus dans la région et souffre également d'une pénurie de matériel médical. En suspendant les retours, l'UE peut faire preuve de solidarité avec ces pays car, selon la Commission, "la pandémie mondiale de coronavirus exige une réponse mondiale". Cela permettrait également d'assurer la cohérence avec le soutien financier de l'UE aux pays tiers dans le cadre du programme "Team Europe", qui risque sinon d'être compromis par l'accent mis sur les retours. »

Au terme de la décision entreprise, la pandémie n'est pas une circonstance exceptionnelle ; le requérant peut retourner dans son pays d'origine afin d'y lever un visa (obligation de pure forme). Une telle décision viole manifestement les articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980, et les articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991, lus avec les articles 4 et 35 de la Charte et 3 de la Convention. Elle n'a en outre pas été adoptée dans le respect des principes de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie, et viole en outre le principe de proportionnalité (imposant un retour de pure forme au pays d'origine, en temps de pandémie).

D'autant plus, qu'au moment de la rédaction du recours, en raison de la pandémie, tous les vols vers et en provenance du Maroc sont suspendus jusqu'au moins le 31 janvier 2022 : « Suite à une décision des autorités marocaines, tous les vols directs de passagers vers et en provenance du Maroc sont

suspendus au moins jusqu'au 31 janvier 2022. Vous êtes invités à contacter votre agence de voyage/compagnie aérienne pour les conditions d annulation et pour un possible vol de retour.”

In het tweede middel gaat verzoeker in op de pandemie. Hij stelt dat de pandemie het aannemen van strikte sanitaire maatregelen heeft gerechtvaardigd teneinde behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) te beperken. Verzoeker citeert artikel 35 van het Handvest en stelt dat de bestreden beslissingen vallen onder de draagwijdte van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), meer bepaald de artikelen 6 en 6.4. Volgens verzoeker werden de artikelen 4 en 35 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM manifest geschonden. Hij citeert een heel uitgebreid fragment uit het standpunt van ECRE dat een terugkeer in het kader van immigratie niet kan beschouwd worden als een essentiële reis en talrijke problemen stelt op vlak van de sanitaire situatie. Hij benadrukt daarbij de zin dat een terugkeer uiteindelijk een grensoverschrijdende reis is en in die zin ingaat tegen het nationaal beleid van de staten om de verspreiding van het virus tegen te gaan. Verzoeker gaat dan ook niet akkoord met het standpunt van de gemachtigde dat de pandemie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dit des te meer omdat op het ogenblik van de redactie van het verzoekschrift omwille van de pandemie alle vluchten naar en komende uit Marokko geschorst waren tot minstens 31 januari 2022.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat de corona-pandemie moet beschouwd worden als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan aangenomen worden dat die voorbij zal gaan. Verder stelt de gemachtigde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn herkomstland. Volgens de gemachtigde kon er blijkens de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken op het ogenblik van de beslissing gereisd worden van België naar Marokko door Marokkaanse onderdanen en is uitvoering geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten een andere situatie dan een toeristische reis of andere niet-essentiële reizen naar een ander land dan het land waar men regelmatig verblijft. Er werd niet aangetoond door verzoeker dat hij vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.

De Raad kan niet nagaan welke specifieke regels er door de Marokkaanse autoriteiten werden gehanteerd op het ogenblik van de bestreden beslissingen. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Het feit dat er mogelijks achteraf andere regels werden gehanteerd door de Marokkaanse autoriteiten -verzoeker verwijst immers naar het ogenblik waarop het beroep werd opgesteld- kan de Raad evenmin verifiëren aangezien de link waar verzoeker naar verwijst in het verzoekschrift thans andere informatie geeft dan het citaat van verzoeker. In elk geval volgt de Raad de gemachtigde dat de corona-pandemie moet beschouwd worden als een probleem van tijdelijke aard en dat uitvoering geven aan een terugkeerbesluit niet kan gelijkgesteld worden met het doen van een toeristische reis of andere niet-essentiële reis naar een land waarvan men niet de nationaliteit heeft of waar men niet regelmatig verblijft. Indien mogelijks tijdelijk terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen op het ogenblik van het nemen van de beslissingen moeilijk zou geweest zijn omwille van Marokkaanse coronaregelgeving, dan nog had verzoeker de mogelijkheid dit aan te kaarten bij de gemachtigde en te vragen dat de termijn voor vrijwillig vertrek, die nu dertig dagen bedroeg, zou kunnen verlengd worden op grond van artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 35 van het Handvest, dat betrekking heeft op de bescherming van de gezondheid en op de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, volgt de Raad in geen geval dat een terugkeer naar Marokko een risico op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling inhoudt voor verzoeker. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. In casu bevindt verzoeker zich niet in een dergelijke situatie. Een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest blijkt aldus in geen geval. De Raad

ziet evenmin in waarom een terugkeer naar Marokko een schending van het recht op gezondheid van verzoeker zou inhouden. In de aanvraag heeft verzoeker enkel op de praktische onmogelijkheid gewezen van het reizen naar Marokko omwille van coronamaatregelen, niet op het feit dat dit een gevaar zou inhouden voor zijn gezondheid. Het standpunt van ECRE, waarin het pleit voor een officieel moratorium op alle verwijderingsmaatregelen heeft geen kracht van regelgeving en doet aldus geen afbreuk aan het voorgaande.

Het tweede middel toont geen schending aan van de artikelen 7, 9, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 35 van het Handvest of van het evenredigheidsbeginsel.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Concernant les éléments d'intégration invoqués par le requérant au sein de la requête, la partie adverse déclare ce qui suit :

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij fenomenale inspanningen zou leveren om zich in de samenleving te integreren, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende vrienden en kennissen zou hebben dat hij over verschillende tewerkstellingsperspectieven zou beschikken met name in het kunstmilieu, dat hij een getalenteerde komiek zou zijn, dat hij een opmerkelijke autodidact zou zijn dat hij deelgenomen heeft aan verschillende befaamde audiovisuele producties in België, waaronder één met de broers Dardenne dat hij een wezenlijke bijdrage zou leveren aan de ontwikkeling van de Belgische samenleving dat hij hier daadwerkelijk een leven zou opgebouwd hebben, dat zijn integratie exemplarisch zou zijn, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij een opleiding keuken - en zaalhulp gevolgd zou hebben, dat hij zich ingezet zou hebben als vrijwilliger bij verschillende associatieve en culturele organisaties, dat hij actief deelgenomen zou hebben aan de op -en afbraak van verschillende exposities evenals aan de ontvangst van bezoekers en bewaking van de zalen, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende culturele ateliers, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende solidariteitsacties, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende theaterproducties en andere tentoonstellingen, dat hij begonnen zou zijn in het amateurtoneel maar ook deelgenomen heeft aan verschillende professionele audiovisuele producties met name: de film 'broken doors', de kortfilm 'le problème avec l'amour', de film 'le jeune Ahmed', de film 'Animals' een reclamespot voor de Nationale Loterij, de film 'Misérables' en 'les rivières pourpres', dat hij deelgenomen heeft aan verschillende audiovisuele projecten, met name: het project 'premier de la classe' en het project 'ma mère est folie', dat hij over een artiestenkaart beschikt, die de evolutie van zijn competenties zou aantonen en zijn erkenning door het artistieke milieu, dat hij hierdoor een bijdrage zou kunnen leveren aan de culturele ontwikkeling van België en België zou kunnen laten stralen op internationaal niveau, dat hij hier teven een professionele toekomst zou hebben in België, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt die zijn menselijke en artistieke kwaliteiten in de verf zouden zetten evenals zijn wil om sociale banden aan te knopen, zijn cultuur te delen, anderen te helpen en actief deel te nemen aan de ontwikkeling van een rijke multiculturele samenleving, dat hij een opleidingsovereenkomst dd. 29.05 2017 voorlegt evenals een vrijwilligersovereenkomst dd. 08.07.2017, zeven informatienota's voor de vrijwilliger, verschillende onkostenvergoedingen met betrekking tot zijn vrijwilligerswerk, een verklaring van het Rode Kruis inzake gevolgde opleidingen, drie artiestenovereenkomsten en bijhorende loonfiches, twee deelnameattesten castingprojecten, de goedkeuring van zijn aanvraag tot het bekomen van een artiestenkaart, vijftien getuigenverklaringen, vier krantenartikelen over zijn culturele inzet en enkele foto's van betrokkene in het kader van zijn professionele activiteiten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase met behandeld worden (RvS 9 december 2009. nr. 198.769)

Précisant les balises mises par Votre Conseil dans le cadre du contrôle des décisions refus 9bis, D. De Bruyn, C. De Geyter, C. Dubois, P. Musongela rappellent, dans l'ouvrage 10 ans du Conseil du Contentieux des Etrangers : la protection juridictionnelle effective, que :

« Bien qu'une bonne intégration ne forme en soi pas un obstacle pour introduire une demande dans un pays à l'étranger, cela peut exceptionnellement être accepté comme une circonstance exceptionnelle,

par exemple quand un retour entraîne la fin d'activité d'un intérêt général ou d'engagement qui ont été contractés avec des institutions publiques ou d'autres partenaires issus du milieu associatif et culturel.»

Votre conseil a jugé dans un arrêt du CCE n°159.802 du 13.01.2016 et n°171.681 du 12.07.2016 :

“Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. ” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

En l'espèce, le requérant est engagé dans le milieu associatif, culturel et associatif et est un personnage très important pour de nombreuses institutions belges:

Soucieux de pouvoir s'intégrer professionnellement et de se doter de nombreuses compétences, le requérant a suivi une formation pour la profession de commis de cuisine et commis en salle, organisée par l'Office Wallon de la Formation Professionnelle et de L'emploi (FOREM), au sein de l'établissement Le Perron de Pilon, à Namur, en mai et juin 2017.

Le requérant n'a également pas hésité à s'investir en tant que bénévole au sein de diverses structures associatives et culturelles, afin de pouvoir mettre ses compétences au service de la société belge. On peut notamment relever que :

- *Le requérant s'est investi comme bénévole au sein de l'association sans but lucratif Club Richelieu de Namur, dont le siège est établi à 5100 Namur, rue des Masuis Jambois (JB) 5, boîte 18, enregistrée auprès de la Banque-Carrefour des Entreprises sous le numéro 0424.716.577 en juillet 2017, notamment pour le déchargement du matériel lié aux représentations théâtrales le jeudi 20 juillet 2017 et pour le chargement dudit matériel le vendredi 21 juillet 2017 soir après lesdites représentations*
- *Le requérant s'est investi comme bénévole au sein de la cellule du Patrimoine culturel de la Province de Namur, entre août 2017 et mai 2018 et plus particulièrement au sein du Musée des Arts Anciens, à Namur.*

Il a, dans ce cadre, activement participé au montage et au démontage d'expositions, a assuré l'accueil des visiteurs et le gardiennage des salles et a pris part à divers ateliers culturels et autres animations (notamment en présentant plusieurs œuvres exposées au sein du Musée à la lumière de ses origines culturelles « avec beaucoup de professionnalisme et de charisme »)

- *Le requérant a participé à de nombreuses activités solidaires organisées par le Collectif Citoyens Solidaires de Namur : distribution de potage aux personnes sans domicile fixe, activité didactique sur le thème de l'asile et des réfugiés auprès des écoles, pièce de théâtre avec les rhétoriciens de l'Institut de la providence de Champion, participation au sein de la troupe « Trance en Dance », accueil de visiteurs au centre d'accueil de la Croix-Rouge pour réfugiés de Belgrade, etc.*
- *Le requérant est un orateur et un comédien autodidacte de talent, ce qu'il a mis au service de son intégration dans la société belge, en participant à diverses pièces de théâtre et autres exposés dans le cadre des activités décrites ci-dessus. Le théâtre lui a permis de se reconstruire et de s'épanouir sur le plan personnel et artistique. Il a d'abord débuté dans le monde du théâtre amateur : il a notamment participé à une pièce de théâtre avec des élèves de sixième secondaire, à un atelier théâtre organisé par le Mouvement d'Education Permanente Présence et Action Culturelles (PAC),*

à des ateliers théâtres organisés par l'association sans but lucratif SIREAS et a rejoint la troupe de théâtre d'intervention de rue dénommée « Les ingérables »

- Ses talents de comédien se sont ensuite développés et, associés au professionnalisme du requérant et à sa volonté de s'intégrer, lui ont ouvert la porte du milieu professionnel des arts du spectacle en Belgique.
- Il a ainsi pris part au tournage de plusieurs œuvres audiovisuelles :
 - o Il a pris part au tournage du film « Broken Doors » de Monsieur Koen VAN SANDE en mai 2017 (voir infra).
 - o Il a participé au tournage du court-métrage «Le problème avec l'amour» de Madame Maïté CARDON en mai 2017
 - o Il a participé au tournage du film « Le Jeune Ahmed » de Monsieur Jean-Pierre DARDENNE et de Monsieur Luc DARDENNE, réalisateurs de renommée internationale, le 09.07.2018 et a, dans ce cadre, travaillé comme employé au sein de la société à responsabilité Les Films du Fleuve, dont le siège est établi à 4020 Liège, Quai de-Gaulle 13, enregistrée auprès de la Banque-Carrefour des Entreprises sous le numéro 0453.480.839.
 - o Il a participé au tournage du film « Animaïs » de Monsieur Nabil BEN YADIR le 11.04.2019, le 12.04.2019 et le 18.04.2019 et a, dans ce cadre, travaillé comme doublure au sein de la société Les Films du Fleuve.
 - o Il a participé au tournage d'une publicité pour la Nationale Loterij en décembre 2019.
 - o Il a participé au tournage du film des « Misérables » ou encore au tournage des « Rivières pourpres »
- Le requérant a également participé à des auditions pour divers projets audiovisuels et notamment :
 - o le projet « Premier de la Classe » de Monsieur Stéphane BEN LAHEEN le 27.03.2018
 - o le projet « Ma Mère est folle » de Madame Diane K.URYSS le 09.04.2018
- Il a ainsi pu recevoir une carte artiste de la Commission artistes le 27.04.2018 (pièces A.10.1 et A.10.2), ce qui démontre l'évolution des compétences du requérant dans ce domaine, ainsi que sa reconnaissance par ce milieu.

Ce parcours artistique remarquable est véritablement exceptionnel pour une personne qui est arrivée en Belgique sans formation de comédien et sans connaître les codes et les usages de ce milieu et témoigne de la volonté sans faille du requérant de trouver sa place au sein de la société belge.

Ces différents éléments témoignent amplement des nombreuses possibilités d'insertions socio-professionnelles qui s'offrent au requérant en Belgique et par lesquelles celui-ci pourrait contribuer au développement culturel de la Belgique, voire au rayonnement du pays sur la scène internationale.

Ces différents engagements démontrent que le requérant est très investi dans le milieu associatif, artistique et culturel et qu'il est un pilier pour de nombreuses institutions. Il participe à des activités d'intérêt général. Or cela n'a pas été pris en considération par la partie adverse et au vu de ce qui précède, cela doit être considéré comme une circonstance exceptionnelle, c'est-à-dire, qu'il est dans l'impossibilité de se rendre dans son pays d'origine pour introduire la demande de séjour. Un retour vers son pays d'origine interrompra pour une durée indéterminée toutes les activités culturelles et associatives qu'il mène en Belgique.

Il résulte de ce qui précède que l'administration ne peut pas se contenter de ne pas accepter les éléments d'intégration invoqués par le requérant dans le cadre de sa demande de séjour sans en faire un examen individuel. Ceci est d'autant plus vrai que le requérant est investi dans le milieu associatif et est un personnage fondamental pour de nombreuses institutions, ce qui n'est contesté par la partie adverse.

En outre, le requérant est dans l'impossibilité de comprendre les motifs pour lesquels son long séjour et intégration en Belgique ne sont pas des éléments justifiant le fait qu'il ne doive pas rentrer dans son pays d'origine pour y introduire sa demande. L'énumération d'extraits de jurisprudence, et la juxtaposition d'affirmations générales et stéréotypées, rend la motivation de la décision inintelligible.

Pourtant, le requérant a expliqué de manière individualisée les raisons rendant impossible un retour vers son pays d'origine. La partie adverse n'a pas fait une analyse approfondie de tous les éléments et motivé sa décision de manière générale.

En ne tenant pas compte de l'ensemble de la situation du requérant et en rejetant plusieurs éléments importants, la partie adverse n'a pas évalué correctement les raisons de fond qui ont poussé le requérant à solliciter une demande de régularisation. Ce faisant la partie adverse a motivé de manière inadéquate, voire erronée, sa décision et a violé les dispositions précitées."

In het derde middel gaat verzoeker terug in op de elementen die wijzen op zijn uitgebreide integratie in België en citeert hij uit het boek 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat uitzonderlijk een goede integratie toch een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, bijvoorbeeld in het geval een terugkeer het einde zou betekenen van een activiteit van algemeen belang of van een engagement aangegaan met publieke overheden of andere partners in het verenigings- of culturele leven. Verzoeker stelt dat hij geëngageerd is in het verenigingsleven en culturele leven en een heel belangrijk persoon is voor vele Belgische instellingen. Verzoeker wijst op zijn opleiding als keukenbediende of zaalbediende in 2017 en op zijn talrijke engagementen als vrijwilliger in 2017 en 2018. Hij heeft ook deelgenomen aan theatervoorstellingen zowel in het amateurtoneel als in het professionele milieu. Zo heeft hij onder meer meegewerkt aan (bekende) films zoals "Broken Doors", "Le jeune Ahmed" van de gebroeders Dardenne, "Animals", "Les Misérables" en "Les Rivières Pourpres". Hij verkreeg ook een artiestenkaart. Volgens verzoeker werd hiermee geen rekening gehouden en moet dit engagement beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien een terugkeer naar Marokko voor een onbepaalde duur al zijn culturele activiteiten of activiteiten in het verenigingsleven zou onderbreken. De gemachtigde kan deze integratie-elementen niet zonder meer buiten beschouwing laten, zonder er een individueel onderzoek van te doen. Volgens verzoeker laat de bestreden beslissing hem niet toe te begrijpen waarom zijn integratie en lang verblijf in België geen elementen zijn die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag in België mag indienen. Het opsommen van citaten uit rechtspraak en het naast elkaar plaatsen van algemene en stereotiepe motieven, maken de beslissing onbegrijpelijk. Er is geen grondige analyse gebeurd van al de aangehaalde elementen en de beslissing werd enkel op algemene wijze gemotiveerd. Bijgevolg acht verzoeker de beslissing op inadequate en verkeerde wijze gemotiveerd.

De Raad kan omtrent dit betoog verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Het valt in casu niet redelijkerwijs te ontkennen dat verzoeker zich op uitzonderlijke wijze heeft geëngageerd in de culturele sector in België, getuige daarvan de meer dan dertig stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Maar de Raad kan niet aannemen als zou de gemachtigde hieraan voorbij zijn gegaan. De gemachtigde heeft in de beslissing erop gewezen, net als verzoeker zelf in het verzoekschrift, dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk bijvoorbeeld wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds zijn aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De gemachtigde is evenwel van oordeel dat verzoeker in casu niet aannemelijk maakt dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. De Raad kan dit standpunt in casu niet kennelijk onredelijk, noch verkeerd of onzorgvuldig achten. Ook al heeft verzoeker vele bewijzen voorgelegd van zijn engagement in de culturele sector en het verenigingsleven, soms vrijwillig, soms professioneel, dan nog moet de Raad vaststellen dat dit engagementen betreft van in het verleden, vooral in de jaren 2017, 2018 en 2019. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen op 16 november 2021, blijkt niet dat verzoeker door een terugkeer naar het land van herkomst een engagement zou verbreken, dat reeds was aangegaan ten aanzien van een publieke overheid of een andere partner in de culturele en verenigingswereld, zoals de gemachtigde op correcte, zorgvuldige en afdoende wijze heeft gemotiveerd. De Raad volgt niet dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom elk stuk afzonderlijk niet aantoonde dat dit niet verantwoordt dat hij zijn aanvraag in België kon indienen. Het volstaat dat de gemachtigde, rekening houdend met al die stukken, heeft vastgesteld dat geen ervan zou aanleiding geven tot het verbreken van engagementen in geval van terugkeer naar Marokko. Daarom volgt de Raad ook niet dat de motieven dienaangaand onduidelijk zouden zijn en verzoeker niet zouden toelaten te begrijpen waarom zijn lang verblijf en integratie in casu toch geen elementen zijn die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag in België indient.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook de

schending aanvoert van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 7 van het Handvest. Hij wijst ook op het recht op een effectief rechtsmiddel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"L'article 8 CEDH se lit comme suit :

«1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

La Cour Européenne a rendu de nombreuses décisions concernant le respect de l'article 8 CEDH par les Etats membres.

Depuis l'arrêt C contre Belgique ("COUR EDH, C. c. Belgique, arrêt du 7 août 1996), il ne peut y avoir aucun doute quant au fait que la vie privée d'une personne tombe également sous le champ de protection de l'article 8 CEDH :

«En outre, M. C. a tissé en Belgique de réels liens sociaux: il y a habité depuis l'âge de onze ans, y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (voir, mutatis mutandis, l'arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992, série A n° 251-B, p. 33, par. 29). Partant, l'expulsion du requérant s'analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale. » ("COUR EDH, C. c. Belgique, arrêt du 7 août 1996)

Il ne peut dès lors avoir aucun doute quant à l'application en l'espèce de l'article 8 CEDH.

Même si la Cour Européenne rappelle dans ses arrêts que l'article 8 CEDH ne garantit pas en tant que tel le droit pour une personne de d'établir dans un pays, la Cour a depuis l'arrêt Ezzouhdi rendu plusieurs arrêts concernant les obligations positives des Etats membres eu égard au respect de l'article 8 CEDH.

Ainsi, dans l'arrêt Syssoyeva, la Cour souligne que, dans des dossiers concernant des étrangers, l'article 8 CEDH impose également aux Etats de prendre des mesures positives, par l'octroi d'un titre de séjour, afin de garantir le respect de l'article 8 CEDH :

"104. Par ailleurs, la Cour note qu 'aucun arrêté d 'expulsion formel n 'a été pris à l'encontre des requérants. Elle rappelle cependant qu 'au même titre que toute autre disposition de la Convention ou de ses Protocoles, l'article 8 doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs, et non théoriques et illusoires (voir, mutatis mutandis, Artico c. Italie, arrêt du 13 mai 1980, série A no 37, p. 15-16, § 33, et Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, p. 34, § 87). En outre, si l'article 8, consacré au droit au respect de la vie privée et familiale, tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas d'astreindre l'Etat à s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif peuvent s 'ajouter des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée et familiale (voir, par exemple, GUI c. Suisse, arrêt du 19 février 1996, Recueil 1996-1, pp. 174-175, § 38 ; Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 94, CEDH 2000-1 ; et Mehemi c. France (no 2), no 53470/99, § 45, CEDH 2003IV). En d'autres termes, il ne suffit pas que l'Etat d'accueil s'abstienne d'expulser l'intéressé ; encore faut-il qu 'il lui assure, en prenant au besoin des mesures positives, la possibilité d'exercer sans entrave les droits en question.

105. En conséquence, la Cour estime que le refus prolongé des autorités lettonnes de reconnaître aux requérants le droit de résider en Lettonie à titre permanent constitue une ingérence dans l'exercice de leur droit au respect de la vie privée

Ainsi, l'article 8 CEDH, qui est d'application au requérant, ne contient pas que des obligations négatives, mais impose aux Etats membres de prendre des mesures positives afin d'assurer le respect de l'article 8 CEDH.

Refuser de régulariser le requérant en Belgique, pays où il s'est épanoui, où il a des attaches sociales et affectives et, ce qui ressort des nombreuses pièces qu'il a déposées dans sa demande de régularisation, pour l'obliger à séjourner au Maroc, et aucun moyen pour survivre est contraire à l'article 8 CEDH.

Il serait disproportionné par rapport à l'objectif poursuivi par l'alinéa 2 de l'article 8 d'obliger le requérant, de retourner dans son pays d'origine dans un tel contexte. En effet, le requérant étant une personne bien intégrée, sans antécédent judiciaire, n'a jamais été à charge du CPAS et ayant une formation dans un métier en pénurie l'ingérence ne poursuit aucun des buts légitimes énoncés à l'article 8 § 2 (art. 8-2), en particulier la "prévention des infractions pénales" et plus largement la "défense de l'ordre" et n'est pas "nécessaire", "dans une société démocratique". En effet, il est tout à fait disproportionné d'obliger le requérant à quitter la Belgique où il a un ancrage local évident pour retourner au Maroc. La partie adverse n'a pas ménagé un juste équilibre entre l'intérêt du requérant à mener une vie privée et l'intérêt général à la défense de l'ordre.

La partie adverse déclare également que le requérant ne démontre pas qu'il a des liens forts en Belgique qui tomberait sous la protection de l'article 8 CEDH et que les témoignages fournis parlent plutôt de l'intégration et des activités professionnelles du requérant, sans mettre en avant des liens interpersonnelles qu'une séparation temporaire rendrait irréparable. Or, le requérant a déposé de nombreux témoignages démontrant également les liens qu'il avait avec ses différentes personnes, qu'il avait créés avec d'autres personnes et la manière dont il s'était intégré très facilement en Belgique.

Ce faisant la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH et, ce faisant, n'a pas motivé adéquatement sa décision, violant les autres dispositions précitées.

En outre, la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'Homme a rappelé les exigences d'un recours effectif dans le cadre de l'article 4 de la Convention européenne des droits de l'Homme, dans l'affaire De Souza Ribeiro contre France :

« 78. La Cour l'a dit à de nombreuses reprises, l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils y sont consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un « grief défendable » fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié. La portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Les Etats jouissent en effet d'une certaine marge d'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur impose cette disposition (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 48, CEDH 2000-VIII). Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être « effectif » en pratique comme en droit (Kudla, précité, § 157).

79. L'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant. De même, l'« instance » dont parle cette disposition n'est pas nécessairement juridictionnelle. Cependant, ses pouvoirs et les garanties procédurales qu'elle présente entrent en ligne de compte pour déterminer si le recours est effectif (Klass et autres c. Allemagne, 6 septembre 1978, § 67, série A no 28). S'agissant des « instances » non juridictionnelles, la Cour s'attache à en vérifier l'indépendance (voir, par exemple, Leander c. Suède, 26 mars 1987, §§ 77 et 81 à 83, série A no 116, Khan c. Royaume-Uni, no 35394/97, §§ 44 à 47, CEDH 2000-V), ainsi que les garanties de procédure offertes aux requérants (voir, mutatis mutandis, Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, §§ 152 à 154, Recueil des arrêts et décisions 1996-V). En outre, l'ensemble des recours offerts par le droit interne peut remplir les exigences de l'article 13, même si aucun d'eux n'y répond en entier à lui seul (Rotaru c. Roumanie [GC], no 28341/95. § 69, CEDH 2000-V).

80. Pour être effectif, le recours exigé par l'article 13 doit être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Çakici c. Turquie [GC], no 23657/94, § 112, CEDH 1999-IV).

La décision attaquée est une décision de refus de régularisation pour motifs humanitaires, visée à l'article 6.4 de la directive 2008/115.

L'article 13 de la directive 2008/115 dispose que :

Le ressortissant concerné d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, devant une autorité judiciaire ou administrative compétente ou une instance compétente composée de membres impartiaux et jouissant de garanties d'indépendance.

L'article 5 de la directive précise que les Etats membres tiennent dûment compte, notamment, de la vie familiale, « lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive ». En organisant le recours visé à l'article 13 de la directive, le législateur belge met en œuvre la directive 2008/115. Dans ce cadre également, la vie familiale du requérant doit être prise en compte.

La vie privée du requérant est par ailleurs protégée par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux. L'article 47 de la Charte lui garantit par ailleurs un recours effectif.

Afin d'assurer un recours effectif au requérant, de nature à offrir le redressement approprié, Votre Conseil doit pouvoir se prononcer sur l'ensemble des éléments du dossier.

La décision entreprise, qui ordonne au requérant d'introduire sa demande d'autorisation au séjour pour motifs humanitaires au Maroc, constitue une ingérence dans la vie privée et familiale décrite ci-avant. Cette ingérence est d'autant plus grande que la loi du 15.12.1980 n'impose aucun délai de traitement d'une demande de visa humanitaire. Le site internet de la partie adverse renseigne un délai de +/- 7 mois, auquel s'ajoute le délai de transmission du dossier du consulat vers la partie adverse, et le délai de notification. De même, la loi ne détermine pas le délai de traitement d'un recours devant Votre Conseil contre un éventuel refus de visa.

Mais aussi :

« L'envoi d'une demande de visa à l'Office allonge inévitablement le délai de traitement d'une demande, en particulier quand le dossier doit être transmis à Bruxelles par la valise diplomatique (2 à 4 semaines supplémentaires) » .

La décision entreprise, en reposant sur de tels considérants, n'a pas été adoptée dans le respect du principe de bonne administration, et n'est pas valablement motivée, en violation des articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980, et 2 et 3 de la loi du 29.7.1991.

Aucun examen de proportionnalité de cette ingérence ne ressort de la décision entreprise, en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme. La simple affirmation que la séparation ne serait que temporaire ne constitue pas un examen in concreto de la nécessité d'adopter les décisions entreprises dans une société démocratique.

La décision entreprise doit, dans ce contexte, être annulée pour violation de l'article 8 de la Convention, des articles 5 et 6 de la directive 2008/115 et de l'article 7 de la Charte. L'examen du respect de ces dispositions est imposé par les articles 13 de la Convention, 13 de la directive et 47 de la Charte."

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM, het recht op de bescherming van het privéleven en de positieve verplichtingen die uit deze verdragsbepaling kunnen voortvloeien. In casu is verzoeker van oordeel dat het feit dat hem de regularisatie wordt geweigerd terwijl hij in België sociale en affectieve banden heeft, hetgeen blijkt uit de talrijke stukken die hij heeft gevoegd bij zijn aanvraag, en hij wordt verplicht in Marokko te verblijven waar hij geen enkele bestaansmogelijkheid heeft, strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Het is disproportioneel om van verzoeker te verwachten dat hij in een dergelijke context moet terugkeren naar Marokko. Verzoeker wijst erop dat hij goed geïntegreerd is, geen openbare orde feiten heeft gepleegd, nooit ten laste is geweest van het OCMW en een opleiding heeft gevolgd voor een knelpuntberoep. De inmenging beoogt dan ook geen enkel legitiem doel zoals opgesomd in artikel 8, § 2 en is ook niet noodzakelijk in een democratische samenleving. De gemachtigde heeft geen evenwicht voor ogen gehouden tussen het belang van verzoeker zijn privéleven en het algemeen belang. Verzoeker gaat in op de motieven in de

bestreden beslissing van de gemachtigde als zou hij geen sterke banden aantonen met België en de voorgelegde getuigenissen eerder van integratie en professionele activiteiten getuigen zonder interpersoonlijke banden aan te tonen die een tijdelijke scheiding in de weg staan. Echter verzoeker stelt dat die talrijke getuigenissen ook aantonen dat hij met die verschillende personen een band heeft en dat hij zich heel gemakkelijk in België heeft geïntegreerd. Op die manier heeft de gemachtigde artikel 8 van het EVRM geschonden. Verder gaat verzoeker in op het recht op een effectief rechtsmiddel zoals gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM. Hij citeert uit een arrest van het EHRM en stelt dat de bestreden beslissing een beslissing is zoals bedoeld in artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hij wijst op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat stelt dat de lidstaten moeten rekening houden met het gezinsleven wanneer ze de richtlijn uitvoeren. Thans had de gemachtigde het familieleven van verzoeker in rekening moeten brengen. Het privéleven wordt eveneens beschermd door artikel 7 van het Handvest en artikel 47 van het Handvest garandeert het recht op een effectief rechtsmiddel. Teneinde een effectief rechtsmiddel te garanderen, moet de Raad zich kunnen uitspreken over het geheel van de elementen in het dossier. Verzoeker stelt dat de beslissing die hem oplegt zijn aanvraag in te dienen in Marokko een inbreuk betekent op zijn privé- en gezinsleven en die inmenging is des te groter nu de Vreemdelingenwet geen enkele termijn oplegt voor de behandeling van een humanitair visum. De website van de gemachtigde vermeldt een termijn van ongeveer zeven maanden waarbij dan nog de termijn moet opgeteld worden voor het overmaken van het dossier van het consulaat aan de tegenpartij en de termijn van kennisgeving. Bijkomend bepaalt de wet evenmin de beroepstermijn bij de Raad tegen een eventuele visumweigering.

Verzoeker meent dat geen enkel evenredigheidsonderzoek is gebeurd in de bestreden beslissing, in strijd met artikel 8 van het EVRM. De eenvoudige bevestiging dat het maar om een tijdelijke scheiding gaat, houdt geen in concreto onderzoek in van de noodzaak om de bestreden beslissingen te nemen in een democratische samenleving. De bestreden beslissingen maken volgens verzoeker dan ook een schending uit van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 7 van het Handvest. Het onderzoek van die verdragsbepalingen is ook opgelegd door artikel 13 van het EVRM, artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 47 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het is niet betwist dat zowel bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6), als de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM moet gerespecteerd worden.

Verzoeker wijst op zijn familieleden, maar hij heeft in zijn aanvraag niet gewezen op familieleden in België. Hij heeft het enkel over zijn uitgebreid privéleven en heeft ook in de talrijke stukken gevoegd bij de aanvraag niets gevoegd dat betrekking heeft op familieleden. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel heeft verklaard nog broers en zussen in Marokko te hebben. Nu verzoeker in zijn aanvraag geen gewag heeft gemaakt van familieleden of een gezinsleven waardoor hij wordt verhinderd de aanvraag in te dienen in Marokko en hij ook geen beschermingswaardig gezins- of familieleden in België heeft aannemelijk gemaakt, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van het gezins- en familieleden.

Wat betreft het privéleven benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

Verzoeker kan gevolgd worden dat hij een beschermingswaardig privéleven heeft aannemelijk gemaakt in België. Hij heeft inderdaad veel stukken voorgelegd van diens cultureel en sociaal engagement in het Rijk. Zo heeft verzoeker onder meer een opleidingsovereenkomst en een vrijwilligersovereenkomst van 2017 voorgelegd, schuldvorderingen voor de tentoonstelling 'invitation au voyage', een verklaring van het Rode Kruis, artiestenovereenkomsten voor enkele dagen in 2018 en 2019, deelnameattesten aan een castingproject, de aanvraag en goedkeuring van een artiestenkaart, loonfiches, meer als tien getuigenverklaringen waaronder een steunbrief van de gebroeders Dardenne en verschillende krantenartikelen over zijn culturele inzet. Daarnaast blijkt uit de getuigenverklaringen dat verschillende personen in de culturele sector getuigen van hun uitzonderlijke sociale band met verzoeker. De Raad volgt de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dan ook niet waar hij stelt dat "*verzoeker [...] niet aan[toont] dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.*" Het is in casu

onredelijk om niet te erkennen dat verzoeker in enkele jaren tijd op uitzonderlijke wijze banden is aangegaan met de culturele sector in het land. De gemachtigde lijkt ten onrechte niet aan te nemen dat het hebben van professionele banden kan vallen onder het privéleven, in strijd met de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof.

Echter, anders dan verzoeker stelt, kan deze vaststelling op zich geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De gemachtigde is immers ondanks zijn overtuiging dat er geen beschermingswaardig privéleven zou zijn, toch overgegaan tot een evenredige belangenafweging zodat verzoeker geen nadeel ondervindt van de incorrecte beoordeling van het beschermingswaardig karakter van zijn privéleven. De gemachtigde heeft immers gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is. De gemachtigde stipt terecht aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet moet leiden tot een definitieve verwijdering. Verzoeker heeft in zijn geval inderdaad niet aangetoond dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn privéleven in die mate zou verstoren dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals supra reeds aangehaald, meent de Raad dat verzoeker weliswaar zeer veel bewijzen heeft voorgelegd van zijn engagement in de culturele sector en het verenigingsleven, soms vrijwillig, soms professioneel, maar dat dit engagementen betreft van in het verleden, vooral in de jaren 2017, 2018 en 2019. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen op 16 november 2021, ogenblik waarop de Raad zich moet plaatsen voor zijn beoordeling, blijkt niet dat verzoeker door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen zou verbreken, die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners in de culturele en verenigingswereld, zoals de gemachtigde op evenredige wijze heeft gemotiveerd.

De essentie van de huidige 9bis-procedure is dat verzoeker moet aantonen dat het voor hem onmogelijk of zeer moeilijk is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het feit dat het duidelijk is dat verzoeker een sterk privéleven heeft uitgebouwd, ontslaat verzoeker er niet van dat hij concreet moet aantonen waarom zijn privéleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen het voor hem praktisch onmogelijk of zeer moeilijk maakt om de aanvraag in Marokko in te dienen. Dat heeft verzoeker, zoals de gemachtigde correct heeft vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft verder een punt waar hij erop wijst dat de "tijdelijke" terugkeer de facto lang kan duren en dat de Vreemdelingenwet geen termijn oplegt voor de behandeling van een humanitaire visumaanvraag, dat deze procedure verschillende maanden in beslag kan nemen en dat ook voor de behandeling van het beroep bij de Raad tegen een eventuele visumweigering geen termijn is voorzien. Maar ook in het geval dat de tijdelijke verwijdering lang zou kunnen duren, heeft verzoeker niet aangetoond dat hij in geval van het uitvoeren van de bestreden beslissingen in een zeer moeilijke situatie zou terechtkomen omwille van zijn privéleven, bv. omdat hij een aangegaan engagement zou verbreken.

Waar verzoeker verder aanvoert dat artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen inhoudt en het weigeren van de regularisatie in België in het land waar hij zich heeft ontplooid, waar hij sociale en affectieve banden heeft, de schending inhoudt van artikel 8, wijst de Raad erop dat de huidige eerste bestreden beslissing geen beslissing is waar de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond is verklaard. De gemachtigde heeft zich in deze beslissing niet ten gronde uitgesproken over de vraag of verzoeker al dan niet een machtiging tot verblijf moet krijgen. De beslissing houdt enkel in dat de gemachtigde niet aanneemt dat verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die het voor hem zeer moeilijk maken om de wet te respecteren, die in principe vereist dat de aanvraag bij de bevoegde post in het buitenland wordt ingediend en dat verzoeker op datum van de beslissingen niet valt onder de uitzondering die toelaat de aanvraag in België in te dienen. Anders dan verzoeker stelt, is het naleven van de wet wel degelijk een legitiem doel, zoals voorzien in artikel 8 aangezien dit wordt begrepen onder het respect voor "de nationale veiligheid" of de "openbare veiligheid". Anders dan verzoeker stelt, kan de Raad niet aannemen dat het kennelijk disproportioneel is om van verzoeker te verwachten dat hij, die goed geïntegreerd is, geen feiten heeft gepleegd die strijden met de openbare orde, die nooit ten laste zou geweest zijn van het OCMW en die een opleiding heeft gevolgd voor een knelpuntberoep, de aanvraag in Marokko indient. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hij in Marokko geen enkel middel heeft om te overleven, maar hij kan op dit punt de Raad niet overtuigen aangezien hij heeft verklaard nog broers en zussen in Marokko te hebben.

Waar verzoeker aanhaalt dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is zoals voorzien in artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, volgt de Raad niet zonder meer.

Artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Deze bepaling heeft het louter over een “kan”-bepaling voor de Lidstaten om omwille van humanitaire of andere redenen een verblijfsvergunning te geven en bepaalt enkel dat als en slechts als een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen, dan geen terugkeerbesluit kan uitgevaardigd worden, lopende terugkeerprocedures moeten worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst.

In casu ligt de situatie niet voor dat de gemachtigde, ondanks het toekennen van een verblijfsvergunning, toch een terugkeerbesluit uitvaardigt, een lopende terugkeerprocedure zou weigeren te beëindigen of een al uitgevaardigde terugkeerbesluit of verwijderingsbesluit zou weigeren in te trekken of te schorsen. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn verwijzen.

Het Hof van Justitie stelde eerder al vast dat de doelstelling van Terugkeerrichtlijn zich *niet* uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU, heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

De Raad meent dan ook dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is die louter valt onder nationaal recht. De tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en kan aldus wel beschouwd worden als een beslissing die valt onder de Terugkeerrichtlijn.

Waar verzoeker artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn citeert, dat een effectief rechtsmiddel waarborgt, blijkt duidelijk in deze bepaling de verwijzing naar de in artikel 12, § 1 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde beslissingen. In artikel 12, § 1 wordt verwezen naar terugkeerbesluiten, verwijderingsbesluiten en inreisverboden. Hieruit blijkt eveneens dat artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is op de eerste bestreden beslissing, enkel op de tweede bestreden beslissing. Hoe dan ook licht verzoeker niet toe op welke wijze hij niet kan beschikken over een effectief rechtsmiddel bij de Raad tegen de bestreden beslissingen. Verzoeker stelt enkel dat de Raad zich moet kunnen uitspreken over het geheel van de elementen in het dossier. Hij licht evenwel niet toe met welk element uit het dossier de Raad thans geen rekening zou mogen houden, dermate dat het beroep geen effectief rechtsmiddel uitmaakt.

Blijkens artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, moet de gemachtigde “bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn” rekening houden met onder meer het gezins- en familieleven van verzoeker. Vooreerst stipt de Raad aan dat deze bepaling werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn hebben directe werking indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 is een onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepaling maar verzoeker voert niet aan dat de omzetting naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

De Raad herhaalt evenwel ten overvloede, zoals supra gesteld, dat verzoeker geen gezins- of familieleven in België heeft aangehaald in de aanvraag, waar hij enkel op zijn privéleven heeft gewezen met vrienden en kennissen en zijn culturele en sociale activiteiten, zowel als vrijwilliger als professioneel. Er blijkt niet dat verzoeker een gezins- of familieleven heeft in België, bijgevolg diende de gemachtigde dienaangaande ook geen motieven op te nemen of hiermee geen rekening te houden.

Verzoeker kan enkel dienstig verwijzen naar de artikelen 7 en 47 van het Handvest indien het Handvest van toepassing is. Blijkens artikel 51 zijn de bepalingen van het Handvest enkel gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Verzoeker kan aldus nuttig naar die bepalingen verwijzen in het licht van de tweede bestreden beslissing. Echter, de bepalingen van artikel 7 van het

Handvest zijn parallel aan het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat ook in het licht van de eerste bestreden beslissing moet rekening gehouden worden met artikel 8 van het EVRM (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6), hetgeen de gemachtigde ook heeft gedaan. Wat betreft artikel 47 van het Handvest loopt dit parallel aan het bepaalde in artikel 13 van het EVRM en dient de Raad voor beide bestreden beslissingen uiteraard een effectief rechtsmiddel te bieden. Zoals gezegd, licht verzoeker niet toe waarom hij geen effectief rechtsmiddel zou hebben tegen de bestreden beslissingen of licht hij niet toe met welk element uit het dossier de Raad thans ten onrechte geen rekening zou mogen houden.

De Raad heeft supra reeds uitgebreid uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de gemachtigde met de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM niet geschonden heeft. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde wel tot een belangenafweging overgegaan in het licht van de talrijke elementen die verzoeker heeft voorgelegd om zijn privéleven aan te tonen en heeft hij zich niet beperkt tot een loutere bevestiging dat het gaat om een tijdelijke scheiding, doch is hij overgegaan tot een in concreto onderzoek van de noodzaak om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn of van artikel 7 van het Handvest blijkt niet.

Het vierde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES